

FESTIVALOVÝ ZPRAVODAJ

III / 2012

OPONKA

SETKÁNÍ DIVADEL – MALÉ JEVIŠTNÍ FORMY

sobota 17.3.

LÁHOR VÍTĚZÍ

Kdo, když ne Láhor? Kdy, když ne teď?

Nežádoucí svědectví o návratech E. F. Buriana

Pro každého, kdo se v širším přesahu zajímá o historii divadla v českých poměrech, se na pultech objevila pozoruhodná publikace s nepřehlédnutelným názvem *Nežádoucí návraty E. F. Buriana*.

Život Emila Františka Buriana v letech 1904–1941 je zmapován dostatečně a dílo zhodnoceno. Dál se však badatelé nepouštěli či neodvažovali a jejich práci zastoupily mýty a legendy. Do skládání mozaiky složitých osudů klíčové osobnosti českého moderního divadla v dalších téměř dvaceti letech jejího života se tedy až nyní, z důvodů především osobních, pustil Jan Burian, písničkář a zkušený publicista, syn E. F. Buriana.

On si vlastně se svým otcem nemohl nikdy „vázně“ promluvit. Bylo mu sedm let, když divadelní režisér, hudebník a zpěvák E. F. Burian zemřel. Musel si k němu sám najít cestu, hledat odpovědi na své otázky, propátrat se minulostí, vyhledat svědectví doby, dopisy, novinové články, vzpomínky současníků, kritiky, udání, vyhlášky, žádosti, studie i stránky soukromých deníků z let 1941–1959. O toto časové vymezení v nové monografii jde především. Portrét té komplikované osobnosti tedy nakonec Jan Burian plas-

ticky vykreslil především pomocí dochovaných dokumentů. Své pochybnosti, úzkosti i nesouhlas a touhu se zorientovat ve všech těch rozporech pak vypsal v osobních dopisech otcí, kterými v objemné publikaci proložil výpověď citovaných písemností.

Fatálním okamžikem v životě EFB byla středa 12. března 1941. Den zatčení gestapem dramaticky rozlomil jeho životní pouť a na dalších téměř dvacet let jsou osudy velké postavy české kultury obestřeny záhadami, které se Jan Burian snaží propátrat a leccos vysvětlit či objasnit. Zvolil pro to jednoznačně nejvhodnější cestu. Nechal promluvit archivy i pamětníky a sám nic nehodnotí.

Po několika úvodních stránkách téměř idylické atmosféry, plynoucí z citace zápisků Vlasty Burianové (matky EFB), které končí vznikem scény D 34, přichází na pořad drastická realita německého koncentráku, která končí obrazem bombardované a hořící německé lodi Cap Arcona, plné vězňů transportované na smrt.

Pak jsou tu léta 1945–1959. Tomu období se Jan Burian věnuje zvlášť podrobně. Snaží se přiblížit dějinný tlak na kulturu u nás i snahu

EFB skloubit umělecký koncept s levicovou orientací aktivního komunisty se všemi důsledky. V dokumentech tu sledujeme spor ideologie a umění, snahu řídit pět divadel i přestup divadelního principála k armádě (k Armádnímu uměleckému divadlu) a odhalíme tajemství jeho plukovníckých převleků. Začasté jsou zde zřetelné kontury traumatické zkušenosti EFB z internace v německých koncentračních táborech i jeho konflikty s bývalými spolupracovníky a přáteli. A stranou tu nezůstala ani tragédie vztahu EFB a Alfréda Radoka až do předčasných úmrtí obou umělců.

Od autorovy předmluvy až po zasvěcený doslov Přemysla Ruta je to krásná a dobře vypravená kniha, včetně vazby, obálky, rejstříku i řady neznámých fotografií. Přináší poutavý příběh výrazné osobnosti, který je neodmyslitelně propojen s dějinnými zvraty historie Československa.

Jan Burian: Nežádoucí návraty E. F. Buriana, Praha, Galén 2012. 494 stran.

Láhor se dal před lety dohromady kvůli Setkání divadel

Meziříčské Setkání divadel bez souboru Láhor/Soundsystem? To je něco, co si snad není možné představit. Ani v tom nejdivočejším snu. Ostatně tohle divadlo se dalo dohromady právě kvůli meziříčské přehlídce. Přesně před deseti lety.

„Je to docela legrační. Máme takové pěkné výročí, proto předpokládám, že tu hru pokazíme. Ale večer narozeniny Láhoru pořádně oslavíme. Zajdeme do M-klubu na dydžinu na tanečky,“ směje se Petr Marek z Láhoru.

Do Valmezu jste ale jezdili už předtím. I když ne s Láhorem...

S Divadlem Beruška jsme tady snad od roku 1990. Každý rok. Takže teď je to nejmíň podvacáté. Pro nás je to nejsrdčejší festival, protože tady vlastně Láhor vznikl. Dalí jsme dohromady několik divadel, které sem jezdily, a vzniklo z toho divadlo jedno. Ochudili jsme tak další ročníky festivalu třeba o pět položek v programu.

Letos máte zastoupení nejen v podobě

inscenace, ale zároveň i díky filmu Nic proti ničemu, který se včera promítal. I tento film vznikl na základě festivalového představení...

Ne, tak to není. Naopak - to představení vzniklo proto, že jsme si naplánovali udělat film a chtěli jsme vyzkoušet jeho dramatický potenciál právě na jevišti. Bylo nám od začátku jasné, že to není věc úplně pro divadlo, ale využili jsme festival k tomu, abychom na divácích zjistili, jak bude látka fungovat. Pak jsme natočili film a čtyři roky trvalo, než jsme ho sestříhali.

Film měl premiéru na podzim a jeho přijetí kritiky bylo docela rozpačité...

Podle toho, jakými kritiky. Měli jsme tak dvě třetiny v podstatě pozitivních reakcí a jednu třetinu úplně negativních. Recenze byly buď úplně nadšené, nebo naopak zcela zdrcující. A kupodivu obojí ze stejných důvodů. Neherecký projev, dokumentární a rozlitaná kamera. Některým připadala tato forma zpracování extrémní a nesnesitelná, jiní to brali jako hlavní klad.

Pobavila mě i reakce mojí maminky. Říkala, že to herectví ve filmu je nějaké divné. Že to není jako v televizi nebo jiných filmech, že je to jako v životě. Takže to není proto, že by hráli špatně, ale prostě proto, že hrají jinak než v televizi.

Ten film ve skutečnosti ničím extrémní není, tato forma natáčení ruční kamerou a takový typ herectví je starý už padesát let. Takže v těch reakcích, pozitivních i negativních, vidím jakousi nevyspělost kritiků.

Je práce na takovém vlastním nezávislém filmu něčím osvobozujícím ve srovnání třeba s velkými profesionálními projekty, na kterých se podílíš?

Vysvobozením? Ale já jsem nikdy nemusel dělat nic, s čím bych měl problém, co by mě nějak svazovalo. Spolupracuji vždycky s lidmi, se kterými mě to baví.

Nikdy jsi nemusel dělat žádný kompromis?

Naštěstí ne. Jen to, co je pro mě přirozeným způsobem vyjádření.

- pst -

Setkání divadel MJF 2012 končí. Je rozhodnuto!

DOPORUČENÍ POROTY NA PŘEHLÍDKU MLADÁ SCÉNA
ÚDIVADLO – divadelní soubor NA ZNAČKY „Křičící žena“

DOPORUČENÍ POROTY NA PŘEHLÍDKU ŠRÁMKŮV PÍSEK
LÁHOR/Soundsystem „Kdo, když ne my? Kdy, když ne teď?“

CENA ZA NEJLEPŠÍ HERECKÝ VÝKON
Tereza Agelová, ZDIVIDLA – LDO ZUŠ E. Runda, Slezská Ostrava „Bylo nás pět“

Ivo Machalík: účinkující i moderátor

Měli jste jej možnost vidět jak v roli herce, tak v roli moderátora zpestřujícího scény mezi jednotlivými výstupy, které uváděl společně s kolegou, Michalem Krupíkem (zvaným Pupík). A když už jsem měla to štěstí na něj narazit hned po vystoupení, nedalo mi to a zeptala jsem se...

Ke každému představení jste si s kolegou připravili nějakou miniscénku. Jak vlastně vznikaly?

Ono je to různé, něco jsme si přečetli z programu, něco si připravili dopředu. Většinou to řešíme během chvíle mezi jednotlivými výstupy.

A komunikujete se soubory o tom, jak je uvést vzhledem k jejich tématu, nebo si to vymýšlíte úplně sami podle názvu?

No, se soubory nemluvíme. A i když jsme třeba loni mluvili, tak stejně se žádný z návrhů nedal zakomponovat. Takže jsme to pojali tak, že podle názvu hry si něco vymyslíme, snažíme se ji představit, aby tam byl název, a přidáme něco o souboru. Samozřejmě ten způsob moderování může být jiný, ale my jsme si vybrali tuhle cestu, že je kratší, vtipnější a nepřehlčuje diváky informacemi.

Jak jste se dostali k moderování MJF?

My už jsme to s Michalem Krupíkem-Pupíkem dělali loni. Takže nás oslovili znova. Předtím to moderovali Zdravee s Pupíkem, ale Zdravee loni nemohl, a tak oslovili mě.

A jak se vám líbí Valmez?

Strašně moc! Já sem jezdím hodně dlouho. Hrál se tady asi před rokem Propadlo (pozn. red.: hra, ve které jej uvidíte i s kolegou Krupíkem). A mám tady kamarády...

A je Propadlo v současné době někde k vidění?

Naposledy jsme ho hráli v Luhačovicích v podstatě před půl rokem. Teď se mělo hrát ještě jednou ve Valmezu, ale přesunuli jsme to na podzim. Takže určitě bude ještě k vidění.

A můžete mi říct něco k tomu Propadlu? Dívala jsem se na to na internetu a znělo to velmi zajímavě...

Propadlo je zajímavý vhled do divadelního zákulisí, je o lidech, které semele divadelní svět. Tam se propadne člověk, který s ním původně nemá nic společného, a jelikož je přirozený talent, stane se z něj slavný herec, který nakonec nedopadne dobře.

A dopadá to tak s herci i ve skutečnosti? Já myslím, že ne (úsměv).

Jak jste se vlastně dostal k tomu, že spolupracujete s Michalem?

My jsme se poznali na improvizaci v Praze, takže se známe asi už jedenáct let. On je z Valmezu.

Mám spoustu kamarádů, kteří se zabývají improvizací, co byste poradil začátečníkům?

Ať se nestydí ze sebe udělat legraci, ať do všeho jdou, protože nikdo neví, jak je to správně...

Které představení z festivalu vás nejvíce zaujalo?

Mně se líbil dnešní Láhor, Toma a Jeffa jsem neviděl, bohužel. A včera Druhý plán, toho jsem viděl jenom kousek a myslím, že mohl být dobrý, ale já se pak musel připravovat na další představení, to mě mrzí.

Nika Reiler

Martin Bernátek: Z festivalového jeviště do poroty

Divadelní kritik Martin Bernátek je letos v porotě festivalu poprvé. Každý, kdo na Setkání divadel jezdí častěji, ho ale určitě dobře zná. Dřív tady pravidelně hrál s kopřivnickým Údivadlem, později byl redaktorem festivalového zpravodaje.

Jaký je to pocit, když člověk vystřídá během několika let na Setkání divadel tyto tři role? Nejdřív jako soutěžící, pak jako kritik a nakonec jako porotce...

Je to dobrý pocit. A ani ne tak nový. Ve chvíli, kdy už nehraju divadlo, jsem pocítil, že se mohu zpátky vrátit do kontaktu s tvůrci jinak. Přinést a nabídnout zkušenosti, které jsem za tu dobu získal. Vidím, že je zájem mluvit o divadle, a to mě jako kritika velmi těší.

Jste jako porotce spíše kritikem nebo rádcem?

Pořád se cítím jako člověk, který říká názory, ne rady. Necítím se jako poradce nebo rádce a dokonce ani ne úplně jako porotce. Spíš jako ten, kdo nabízí témata. Analyzuje věci, které vidí. Kritik je ten, který soudí a vybízí k soudu. Měl by motivovat, aby si člověk, tvůrce nebo jeho kolega, udělal názor.

V tom vidím smysl těchto setkání. Nejen, že se radí, ale také se otevírá diskuze nezávisle na konkrétním představení.

Pocházíte z Kopřivnice. Ta mi připadá jako příšerně industriální betonové město, a proto mě vždycky překvapovalo, jak silně divadelnické a vůbec kulturní podhoubí tam je...

Těch vysvětlení může být několik. A vlastně platí nejen pro Kopřivnici. Když nemá-

te ve městě profesionální soubor, začnete si akce sám organizovat. Když nemáte kulturní dům, který vám přiveze zajímavou věc, tak si ji uděláte sami. V podstatě z nouze uděláte ctnost.

V devadesátých letech v Kopřivnici fungovala velmi silná klubová scéna, která lidi sjednotila. Všichni chodili do klubu Nora. Pro Kopřivnici i pro jakékoliv jiné město je důležité mít nějaké místo, kde se lidé mohou potkávat. Když se takové centrum podaří vybudovat, má to strašně velký efekt. Daleko větší, než to, že si člověk jen tak zajde na pivo s kamarády. Ve chvíli, kdy takové centrum nemáte, je podstatně složitější vytvářet jakoukoli kulturu. Ale to je problém celé republiky - taková centra se omezují, ruší a je daleko těžší je udržet.

Člověk nemá potíží svobodně tvořit, ale problém je najít vůbec prostor, kde to může dělat. Můžeme dělat svobodná představení, ale ve chvíli, kdy je nebudeme mít, kde hrát, tak jsme v háji. A to je to, čemu dnes čelíme. Projevuje se to i v Kopřivnici. Ve chvíli, kdy se klub Nora zavřel, je těžší cokoliv dělat. Uvidíme, třeba tato situace bude motivovat další lidi se s tím vypořádat.

- pst -

Rozhovor s Lenkou Novotnou

Tentokrát jsem se ptala Lenky Novotné, zástupkyně Nipos Artama

Dobrý den, mohla byste mi představit Nipos Artamu a popsat její činnost?

Nipos je Národní informační poradenské středisko pro kulturu a Artama je jeden z jeho útvarů. Jedná se o jednu z příspěvkových organizací Ministerstva kultury a Artama se zabývá neprofesionálním uměním všech směrů. Je tam obor nejen divadelní, ale i taneční, hudební, filmový a my máme na starosti veš-

keré neprofesionální přehlídky. Jde o systém postupových přehlídek, kdy se začíná obvodními koly, které se konají někde ve městech, pak jsou krajská kola a poté celostátní přehlídky a vrcholí to Jiráskovým Hronovem, takovou žatvou amatérského divadla.

Jakou pozici v Artama zastáváte?

Mám na starosti studentské a experimentující divadlo, pořádám celostátní přehlídky, Mladou scénu a Šrámkův Písek. Mladá scéna je v Ústí nad Orlicí.

Jak jste se k vaší práci dostala?

Jednou na přehlídce Jiráskův Hronov za mnou přišlo asi deset lidí z našeho souboru (každý zvlášť) s inzerátkem, že hledají někoho na pozici v Artamě na činoherní divadlo. Takže jsem se tam šla podívat, protože když už dostanete deset inzerátů nezávisle na sobě, tak je to hezké a příjemné. Na činohru mě nevzali, ale začala jsem dělat studentské a experimentující divadlo.

A vy sama se nějak divadlu věnujete?

Jo, hraju amatérské divadlo. Jsem z Kladna a máme soubor VAD Kladno a teď jsem jednou hostovala v divadle Kámen a spolupra-

covala jsem s depresivními dětmi toužících po penězích.

Pokud se nemýlím, tak jste se právě vrátila z přehlídky v Jihlavě, mohla byste srovnat JIT 2012 a MFJ?

Ano byla jsem na přehlídce JIT 2012. Srovnat se tyto dvě přehlídky podle mě nedají, protože každá je jiná už jen tím, v jakém městě se konají a kdo je pořádá. Každá je jinak zajímavá. Ta v Jihlavě vznikla asi před 15-ti lety. Zvláštní je tím, že až do loňska se konala v blázinci Na kopečku, kde je divadlo. Takže atmosféru měla tato přehlídka už jen díky prostoru, kde se nacházela. Pokaždé ji zakončovalo představení pacientů z blázince. Letos se přehlídka nově konala v Divadle otevřených dveří, což je nový prostor, který vznikl ze sokolovny a včera tam bylo jako malý dárek představení divadla Burantear, které přišlo s druhou premiérou hry Listopad.

Jaké máte kromě divadla zájmy?

Ráda fotím, plavu, nejvíc nápadů mě napadá ve vodě a taky žongluju.

Tereza Volfová

Ondřeje Cihláře fascinuje nový cirkus

K porotcům, kteří mají sami zkušenost s účinkováním na jevištních prknech amatérských přehlídek, patří Ondřej Cihlář. Dnes divadelní umění učí na JAMU a HAMU a objíždí přehlídky v roli porotce.

Znáte festival ve Valmezu, byl jste tu už někdy předtím?

Na tomto festivalu jsem ani jako divák, ani jako divadelník s naším souborem VOSTO5 nebyl. O této přehlídce ale už dlouho vím od Petra Marka, se kterým jsme dělali společně představení Zahradkáři. S jeho Divadlem Beruška a později Láhor/Soundsystemem jsme se také potkávali na festivalu Šrámkův písek. Oni tam postupovali z Valmezu a my z turnovského festivalu Modrý kocour.

Jaký je váš přístup porotce? Jste spíš kritik nebo rádce?

V divadle VOSTO5 pracujeme všichni jako autorské osobnosti. A i když je to práce radostná, někdy je to docela boj. Trénujeme argumentaci, abychom svůj přístup a názor dokázali obhájit mezi sebou. To je důvod, proč jsem zvaný do porot. Snažím se divadelníkům nejen sdělit úhel pohledu, jak na mě působí jejich představení, ale taky jim dát konkrétní příklad toho, jak třeba na pár drobnostech mohou změnit vyznění celého představení. A oni sami si pak musí říct, jestli to měnit chtějí nebo ne. Nebo jak to změnit. Nechci přednášet obecné a nesrozumitelné řeči, ze kterého si ty skupiny, většinou nedivadelníci, nic přínosného neodnesou.

Ten můj přístup hodně vychází z vlastních zkušeností amatérského divadelníka, který procházel sítím přehlídek. Vzpomínám si třeba na porotce, Slováka Karola Horvátha. To byl geniální analytik a on jediný z porotců byl schopný nám říct nějaké konkrétní připomínky a náměty. My jsme mu za to byli strašně vděční. Nechtěli jsme slyšet žádné obezličky, ale konkrétní názor. Byl jsme s ním mnohokrát nesouhlasili, vyprovokoval nás, abychom nad tím přemýšleli a někam se posunuli.

Ti, kdo ve Valmezu hrají, jsou neprofici, které baví divadlo. S nimi se člověk akademickým divadelním jazykem prostě nedomluví. Mým cílem je proto vyprovokovat je k jejich vlastnímu názoru a nějakému novému postupu.

Jak na vás působí zámek, kde se festival odehrává?

Je to moc pěkné. Znáám dva typy lidí. Někdo je schopný hrát v sále odporného komunistického kulturáku a dovede s tím bez

problému vypořádat. Mě ale naopak hodně ovlivňuje prostředí, ve kterém se věci dějí. Když hrajeme v nešťastném kulturním zařízení uprostřed panelákového sídliště, tak to na nás někdy tak dolehne, že nám dá velkou práci, aby to nebylo znát. V tomto prostředí je naopak cítit ten kulturní duch a oba sály, kde se festival odehrává, působí fantasticky. Je štěstí, že tady ten festival může být.

Učíte klaunské umění, zabýváte se cirkusem. Jak je to vlastně s cirkusem? Je to žánr živý, mrtvý, kam směřuje a má vůbec kam se rozvíjet?

Cirkus se dnes dělí na dva základní styly. Ten, který si přestaví 99 procent lidí, je cirkus tradiční. Pobíhající koně, čísla se zvířaty, artisti ve flitrovaných kostýmech, čísla vyvolává takzvaný direktor a mezi tím vším je trapný klaun. Pak je tu druhý žánr, který je nový. Přichází z Francie, kde začal vznikat zhruba před třiceti lety. Tento „nový cirkus“ vlastně zachránil cirkusové umění jako takové. Je na něm zajímavé to, že je schopný úžasným způsobem kombinovat divadelní hru s artistickým výstupem. Ten artistický výstup tam ale není jen pro efekt jako v tradičním cirkuse. Má význam nějakého sdě-

lení – metafory. Při žonglování s kuželkami například tyto kuželky symbolizují několik partnerek, mezi kterými se protagonista rozhoduje. Nejde tedy o předvádění atrakce ve smyslu rekordu nebo sportovního výkonu.

Kdo se tomu věnuje v českém prostředí?

Jsou tady dva festivaly, jeden je v Trutnově, druhý je v Praze a jmenuje se Letní Letná. Letos to bude devátý ročník. Vždycky posledních čtrnáct dní v srpnu přiváží špičky žánru a je to mimořádně kvalitní festival. Taky české soubory v poslední době rostou jako houby po dešti, nejslavnější z nich je La Putyka. Je na velmi dobré úrovni a mediálně docela známý. Momentálně udělal společné představení s nejznámějším finským souborem – Circem Aereo. Jezdí s ním po festivalech a rozhodně stojí za pozornost. Spousta studentů, které učím na JAMU v Brně nebo na HAMU v Praze, k tomuto novému cirkusu velmi tíhne a hlásí se na workshopy na zahraničních divadelních školách. I díky tomu tento mimořádně zajímavý žánr stále sílí.

- pst -

Postřehy laika

JÁ BYLA GOETHOVA TLUSTŠÍ
POLOVIČKA

Zdividla – LDO ZUŠ E. Runda, Slezská Ostrava

Když se v divadelním představení objevil monolog trvající déle než 30 minut, má pozornost začala po první polovině lehce kolísat. Právě proto mne tento kousek docela udivil, bavila jsem se od začátku až do konce. Myslím, že hrát opilost se všemi typickými gesty a tělesnými projevy, využít minimální scénické provedení a prostor mimo jeviště, to je vážně tvrdý oříšek. Nicméně dle mého hodnocení, Vilemína Ondrušová to zvládla na výbornou.

DRUHÝ PLÁN

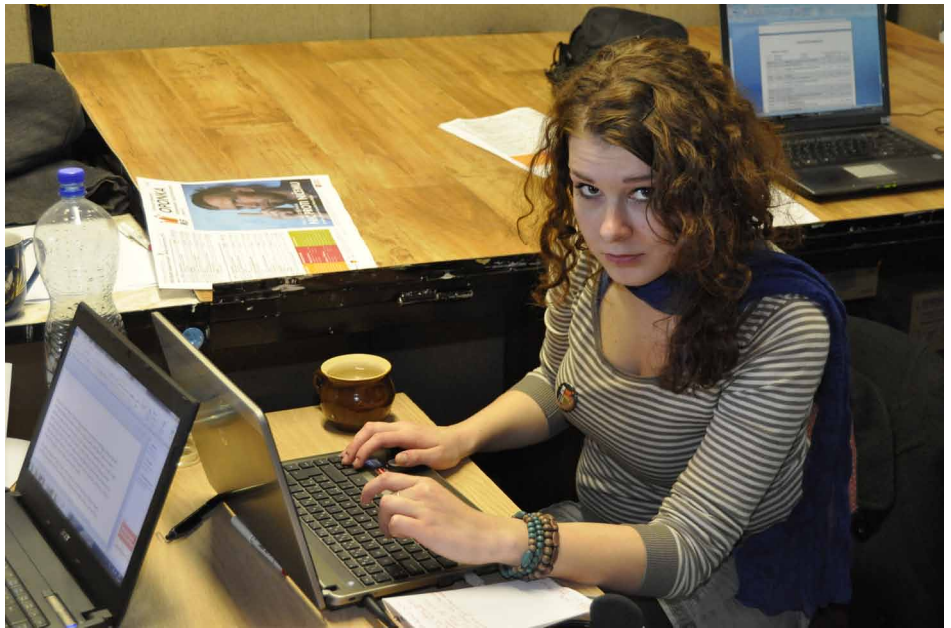
3Deka

Humorně laděné existenciální drama 3Deka bych možná vnímala o něco pozitivněji, kdyby mi po většinu hry nesvítil reflektor přímo do očí a neodkázal mě na zlomkové postřehy stínů a zvuků. Takhle mi určité pasáže připadaly zbytečně vleklé a některé až příliš otevřené. Jako bych pro klid duše potřebovala ještě smítko navíc, jako bych měla rozlousknout hádanku smyslu života. Nicméně oceňuji motiv i herecké provedení, které bylo docela přesvědčivé.

POUŽÍVEJTE KONDOMI!

Divadelní kroužek gymnázia Olgy Havlové

Popravdě, u tohoto kousku jsem vážně nevěděla, jak reagovat. Budu zlá, když řeknu, že mi připadal amatérský? První „postelová“ scéna byla zábavná, ale pak herci začali mluvit a tím se můj dojem poněkud po-

kazil. Některé momenty byly hrány s příliš velkou vášní a některé až příliš nejasně. Na druhou stranu, tento výchovný námět by se dal nádherně zpracovat tak, aby jej peer aktivisté předváděli při svých přednáškách.

SKLENĚNÁ NÁDOBA

Stonožka

Co se týče herecké stránky, některé výkony byly přesvědčivější, než jiné. Co se týče atmosféry, práce se světly, hudbou a minimem kulis, byla jsem nadšená. Trochu mrazivý závan tajemného příběhu mě donutil, stejně jako postavy na jevišti, se zajímat, co v té době vlastně původně bylo. Představení mě bavilo a necítila jsem v něm žádná hluchá místa.

VIA APPIA

Zdividla – LDO ZUŠ E. Runda, Slezská Ostrava

Mám ráda, když jeviště potemní a po sále se rozprostře černé ticho. Vzniká tím určité napětí, které skýtá mnoho prostoru. Ten se dá lehce zkazit, ale myslím si, že právě tady byl využít na maximum, ať už hudebním podkresem nebo hrou se světly. Chvějivá atmosféra dodala expresivnímu tanci na příchutí. A dle reakce mé i diváků, chutnalo všem. Pokud bych měla srovnávat, snad nejvíce mi to připomnělo scény z Tance (*pozn. red.: každoroční festival tance na zámku Žerotínů*), například od skupiny DekkaDancers apod.

Nika Reiler

POKYNY K UBYTOVÁNÍ

Vážení účastníci festivalu, ubytování máte zajištěno v Zámeckém penzionu tj. ve stejné budově, ve které se koná festival a v ubytovně U Mlékáren Valašské Meziříčí ulice Zámecká. Ubytování v Zámeckém penzionu po ukončení pobytu odevzdají klíče do schránky z druhé strany dřevěných dveří směrem do druhého nádvoří. Ubytování U Mlékáren opustí pokoje do 11.00 hodin a nechají klíče na pokojích. Přejeme Vám příjemný pobyt.

PROVOZNÍ DOBA

Pátek 16. března

Divadelní kavárna – bar	15.00 – 20.00 h.
M-klub – bar	19.00 – ? h.
Šatna M-klub	15.00 – ? h.

Sobota 17. března

Divadelní kavárna – bar	12.00 – 21.00 h.
M-klub - bar	20.00 – ? h.
Šatna M-klub	12.00 – ? h.

Festivalové menu

Kyselica.....	25 Kč
Párek v rohlíku.....	15 Kč
Klobása 2ks, hořčice, křen.....	65 Kč
Nakládáný hermelín 1ks.....	40 Kč
Kančí guláš 150g.....	75 Kč
Pečené kuře stehno 1ks, bram. salát.....	79 Kč
Těstovinový salát se sýrem 300g.....	65 Kč
1ks Zámecký dezert.....	35 Kč
Pečivo 1ks.....	3 Kč

partneři

Zpravodaj festivalu Setkání divadel – malé jevištní formy vydává Kulturní zařízení města Valašského Meziříčí. Redakce: Karel Prokeš – šéfredaktor, Josef Fabián, Ondřej Smolka, Daniel Kadlec, Jan Grepl, Pavel Stojar, Nika Reiler, Tereza Volfová, Jakub Vémola.